

Truyện Cổ Phật Giáo

Truyện Thơ - Tập III

Tâm Minh Ngô Tăng Giao

Diệu Phương xuất bản - 2004

MỤC LỤC

[01]

* Lời nói đầu

- 1- *Bữa Cơm Cúng Đường.* (Diệu Chương)
- 2- *Hoa Sen Trong Ngươi.* (Thiện Châu)
- 3- *Tiếng Đàn Tuyệt Diệu.* (Trúc Ti)
- 4- *Bán Nghèo.* (T.P.)
- 5- *Góc Sinh Tử.* (Tắc Phước)
- 6- *Vàng Ngọc.* (Viên Minh)
- 7- *Mở Mắt Chiêm Bao.* (TCPG)
- 8- *Gieo Gió Gặt Bão.* (Minh Tuệ)
- 9- *Có Niết Bàn Không?* (Thích Thiện Hoa)
- 10- *Gió To.* (Q.D)
- 11- *Tu Mươn.* (TCPG Nhật Bản)
- 12- *Ngươi Gieo Mạ.* (Giới Đức)
- 13- *Bảy Nàng Công Chúa.* (Dạ Quang)
- 14- *Thầy Thuốc Giỏi.* (Thích Nữ Như Thủy)
- 15- *Tiểu Thư Liên Hoa.* (Chân Từ)

[02]

- 16- *Phóng Rộng Tình Thương.* (Quảng Huệ)
- 17- *Tịnh Xá Kỳ Hoàn.* (TCPG)
- 18- *Khởi Phải Tự Thiêu.* (Minh Châu)
- 19- *Hồ Ly Mót Vàng.* (Phạm Ngọc Khuê)
- 20- *Quý La Sát.* (TCPG)
- 21- *Án Oán.* (Huỳnh Văn Bộ)
- 22- *Ám Trà Phúc Đức.* (Phạm Ngọc Khuê)
- 23- *Chậu Rửa Chân.* (Minh Châu)
- 24- *Chim Cú Mèo.* (Như Thủy)

- 25- *Vua Rắn Núi Phở Đà*. (Phạm Ngọc Khuê)
- 26- *Quả Cam Oan Nghiệt*. (Quách Tấn)
- 27- *Người yêu muôn thuở*. (Nhu Thủy)
- 28- *Năm Giọt Mật*. (TCPG)
- 29- *Áo Ảnh*. (Nhu Thủy)

LỜI NÓI ĐẦU

Nhiều truyện xưa về Phật Giáo do các người khác nhau thuật lại đã được Minh Chiêu sưu tập và xuất bản thành một bộ sách gồm nhiều cuốn lấy tên là "Truyện Cổ Phật Giáo". Những truyện này đều được viết bằng "văn xuôi".

Một số những truyện trong bộ sách trên đã được Tâm Minh Ngô Tằng Giao chọn ra rồi phỏng theo đó mà tóm tắt lại cho ngắn gọn, kể lại bằng ngôn từ bình dị và nhất là chuyển nội dung nguyên bản từ "văn xuôi" sang "văn vần" dưới hình thức thơ "lục bát" để người đọc, người nghe dễ hiểu và dễ nhớ.

Những truyện cổ Phật Giáo tuy giản dị nhưng rất thâm thúy, thường hàm chứa đầy đủ và sâu sắc về đạo đức, giáo dục, luân lý và triết học. Truyện nói lên cái tinh hoa hay đẹp của giáo lý, từ bi và trí tuệ đồng thời mang lại sự xây dựng, thức tỉnh và giác ngộ cho người đời. Đọc những truyện cổ Phật Giáo người đọc cảm thấy một niềm siêu thoát lâng lâng tràn ngập tâm hồn.

"Truyện Cổ Phật Giáo", truyện thơ, tập 1 đã được xuất bản vào năm 2001 và tập 2 đã được xuất bản vào năm 2002. "Truyện Cổ Phật Giáo" được chuyển thành thơ này là tập thứ ba phỏng theo nội dung, cốt truyện trong bộ sách của Minh Chiêu nói trên do Tâm Minh Ngô Tằng Giao phát tâm thực hiện.

Xin trân trọng giới thiệu đến các độc giả những "Truyện Cổ Phật Giáo" tập 1, tập 2, và tập 3 được chuyển thành thể thơ mà chúng tôi thiết nghĩ là vừa lý thú và vừa hữu ích.

DIỆU PHƯƠNG
(Virginia, USA, năm 2004)

(1)

**BỮA CƠM
CÚNG DƯỜNG**

Phật khi còn tại thế gian
Thường ngày đi khắp xóm làng nơi nơi
Với hàng đệ tử của ngài
Để cùng khát thực với người thiện tâm
Giúp cho người gieo hạt mầm
Vào trong ruộng phước vô ngần tốt tươi.
Mùa an cư ngài thọ trai
Ngay trong tịnh xá, không rời chân đi,
Nếu ai muốn cúng dường chi
Đều vào trong tịnh xá kia dâng ngài.

*

Ở quanh vùng có một người
Tiền nông, của cải so thời nghèo thay
Nhưng mà lòng tốt tràn đầy
Tu hành tinh tấn lâu nay tại nhà
Mùa an cư chàng thiết tha
Tuy nghèo cũng cố tìm qua cúng dường
Hôm nay sửa soạn cơm thường
Đơn sơ biết mấy, khiêm nhường là bao
Nhắm nơi tịnh xá tìm vào
Tâm thành cúng Phật ai nào sánh ngang
Chàng hoan hỉ mãi tin rằng
Bữa cơm đạm bạc mình mang cúng dường
Sẽ đem thanh tịnh vui chung
Cho người thọ nhận mọi đường thuận duyên.
Vàng dương rực rỡ khắp miền
Đường vào tịnh xá êm đềm thẳng hoa
Chàng lo rào bước chân qua
Chỉ e quá ngộ là giờ thọ trai
Sẽ không kịp dâng lên ngài
Thật là ân hận cho ai tâm thành.
Khi chàng đi tới khúc quanh
Bỗng đâu trông thấy bóng hình phía xa
Một sinh vật bước vật vờ

Lại gân mới thấy rõ là chó hoang
Thân gầy còm, đáng thảm thương
Lại thêm lở loét trông càng ghê thay
Đói ăn chắc đã lâu nay
Chó đi thất thểu giờ đây gặp chàng
Đánh hơi chó thấy đồ ăn
Lám la lám lét vội vàng đến bên
Mắt như cầu khẩn van xin
Mũi lòng chàng đứng lại nhìn chó kia
Nữ nào quay gót ra đi
Chàng bèn ngồi xuống, từ bi dâng tràn
Mở bình bát, bày thức ăn
Thật may cho chú chó hoang hôm này,
Chó kia đói lắm nhiều ngày
Nên ăn thoáng chốc hết ngay cả rồi
Bụng no nê, chó thảnh thơi
Ra đi thông thả vẫy đuôi tạ từ.
Nhìn theo chó chàng gật gù
Khẽ cười biểu lộ tâm từ chứa chan
Nhưng rồi chàng chợt hoang mang
Đồ ăn dành để cúng dường còn chi
Chàng lo sợ định quay về
Sau khi do dự quyết đi đến cùng
Dù không thực phẩm cúng dường
Vẫn vào lễ Phật với lòng thiết tha.

*

Phật dùng huệ nhãn nhìn xa
Ngài hay biết chuyện xảy ra vừa rồi
Ngài ngồi yên, nở nụ cười
Cõi lòng hoan hỉ, đáng người từ bi.
Chàng vào đánh lễ lạy quỳ
Miệng thời hối lỗi, tâm thì ăn năn
Nhưng rồi kinh ngạc vô vàn
Khi nghe đức Phật khê ban lời vàng
Ôn tồn, nhân hậu, nhẹ nhàng
Nư là muốn khuyên khích chàng điều hay:
"Cúng dường chư Phật quý thay
Khi lòng bố thí tâm này hết tham
Phước lành sẽ hưởng ngập tràn,

Nhưng mà suốt cả mùa an cư này
Riêng con đặc biệt bữa nay
Dâng cơm cúng Phật tràn đầy tịnh thanh
Nhiều pháp vị, thấm đạo tình
Thật là quý hóa tốt lành biết bao!"

*(phỏng theo bản văn xuôi
của DIỆU CHƯƠNG)*

---*---

(2)

**HOA SEN
TRONG NGƯỜI**

Kinh thành Xá Vệ sáng nay
Phổ phường nhộn nhịp đông đây người đi
Ngược xuôi tấp nập ngựa xe
Toàn người quý phái muốn khoe sang giàu,
Áo quần sắc sỡ đủ màu
Cửa hàng khách khứa đua nhau ra vào
Dáng vui tươi, vẻ tự hào
Đây là giai cấp trên cao hơn người
Được ưu đãi nên thành thói
Ăn trên ngồi trốc sống đòi gấm hoa.
Đi sâu vào ngõ hẻm xa
Thời bao thâm cảnh hiện ra chán chường
Bần cùng, khổ cực, tang thương
Vớ nhà lụp xụp, vớ đường tối tăm
Bùn lầy nước đọng cơ hàn
Tật nguyên, bệnh hoạn, lâm than, tội tình
Đây là giai cấp cùng đinh
Dân nghèo cuộc sống đã thành nếp quen
Chuyên hầu hạ giai cấp trên
Quanh năm kiếp sống thấp hèn lất lây.
Thế theo thường lệ hôm nay
Là ngày đức Phật tới đây giúp đời
Vào thành đi khắp mọi nơi
Tìm cơ giáo hoá cho người khổ đau,
Chúng sinh bình đẳng như nhau
Ngài không phân biệt nghèo giàu, hèn sang.

*

Trên đường đi có một chàng
Ni Đề trai trẻ thuộc hàng tiện dân
Chàng đang gánh một gánh phân
Chợt đâu gặp Phật hiện dân phía xa
Thế là chàng vội tránh qua
Nép vào đường hẻm thật là lẹ chân
Hoang mang, bối rối, tần ngần
Buồn đời ti tiện, than thân thấp hèn
Thật là bạc phước triền miên
Tuy nhiên chàng vẫn dõi nhìn phía xa
Hướng về hình ảnh Phật Đà
Rất là rạng rỡ, rất là trang nghiêm,
Từng nghe về Phật nhiều phen
Nên chàng ao ước đủ duyên gặp ngài.
Phật Đà nhìn thấy ngay rồi
Hiểu ra tâm niệm của người thanh niên
Đăm chiêu, lúng túng, lạnh hiên
Nên ngài hoan hỉ bước liền đến ngay,
Ni Đề hoảng sợ lấm thây
Vội vàng lẩn tránh lòng đầy lo âu
Lo mình nhóp nhúa bấy lâu
Lo người bắt tội! Dám đâu gặp ngài!
Phật bèn nói, giọng khoan thai,
Từ xa vọng lại đôi lời xót thương:
"Sao con tìm cách tránh đường
Tới đây nói chuyện bình thường với ta!"
Để thùng phân xuống, bước ra
Ni Đề run rẩy quỳ và thưa mau:
"Bạch ngài! Con chẳng dám đâu
Xin ngài cứ dạy pháp mầu cho con
Như con thâm ước trong lòng
Nhưng ngài đừng đến gần con làm gì!"
Phật cười chan chứa từ bi
Bước thêm đến sát Ni Đề, nói ngay:
"Nào ai bắt tội con đây
Tự ta đến với con ngày hôm nay,
Con ơi hãy nhớ lời này
Những người đau khổ, đọa đày, nổi trôi

Ta lo cứu độ luôn thôi
Ta là người của muôn loài chúng sinh!"

*

Ni Đề hỏi hộp hỏi nhanh:
"Bạch ngài con cũng tu hành được sao?
Từ lâu con vẫn ước ao
Được ngài truyền dạy đạo màu Thế Tôn!"
Phật Đà nghiêm nghị nói luôn:
"Nhu Lai muốn nhắc cho con hay rằng
Ta ra đời với đạo vàng
Là nhằm cứu khổ cho hàng chúng sinh
Dị đoan, mê tín quần quanh
Thần quyền ỷ lại, phá nhanh giúp đời
Đưa chúng sinh đến an vui
Hoàn toàn bình đẳng, mọi người như nhau,
Nếu con muốn học đạo màu
Hãy gần ta! Cố lo mau tu hành!"
Ni Đề nước mắt chạy quanh
Vô cùng sung sướng tâm thành khế thừa:

"Đó là điều ước từ xưa
Mà con cứ nghĩ thật là khó khăn
Con đây phước báu muôn vàn
Được ngài cứu độ và ban lời vàng!"
Nhìn Ni Đề rất dịu dàng
Phật Đà tiến đến anh chàng gánh phân
Tỏ ra thân ái vô ngần
Dắt tay chàng kéo lại gần bờ sông
Đề nhờ dòng nước sạch trong
Gột đi dơ dáy chất chồng lâu nay,
Sau khi tắm rửa sông này
Ni Đề theo Phật về ngay Kỳ Hoàn
Rời trong tịnh xá khang trang
Phật cho chàng nhập vào hàng tỳ kheo.

*

Ni Đề cố gắng thật nhiều
Thời gian lặng lẽ trôi vèo qua mau
Tu hành tinh tấn bấy lâu
Tỳ kheo mới học đạo màu tiến nhanh
Giờ đây đắc quả tu hành.

Phật nhân đó dạy chúng sinh đôi lời:
"Trong bùn nhơ nhớp khắp nơi
Cánh sen vươn nở tuyệt vời biết bao
Hương thơm tinh khiết ngạt ngào
Tựa chân giá trị của bao con người.
Máu ai cũng đỏ vậy thôi
Và ai nước mắt mặn thời khác đâu
Chúng sinh bình đẳng như nhau
Đừng chia giai cấp gieo sâu bất công!"

(*phỏng theo bản văn xuôi
của THIÊN CHÁU*)

---*---

(3)

**TIẾNG ĐÀN
TUYỆT DIỆU**

Đêm nay trăng sáng non ngàn
Ổ trong tịnh xá Kỳ Hoàn trang nghiêm
Phật Đà yên lặng ngòai thiền
Hào quang ngũ sắc toả miền nhân gian
Trời khuya gió mát mơn man
Thiền đường tĩnh lặng, hương làn ngát ngây
Tỳ kheo quân tụ nơi đây
Trầm tư mặc tưởng, lòng say đạo mầu
Cố công tu luyện chuyên sâu
Cội nguồn nghiệp chướng mong mau tỏ tường
Trừ oan nghiệt, diệt tai ương
Trở nên hữu ích tìm phương giúp đời.
Tỳ kheo gồm cả ngàn người
Chàng kia mới nhập vào nơi cửa thiền
Vì bông bột tuổi thanh niên
Muốn mình sớm đắc đạo liền như ai
Mang Kinh Di Giáo tụng hoài
Kinh Phật Ca Diếp giúp loài chúng sinh,
Chàng này tụng suốt đêm thanh
Cầu ngài gia hộ cho mình đạt mau,
Dù tu hành chẳng bao lâu,

Cũng thành chánh quả, đạo màu tinh thông.
Màn đêm u tối mênh mông
Càng khuya càng thấy mịt mù khắp nơi
Tỳ kheo mỗi mệ rã rời
Mà sao bờ giác xa vời, biệt tăm
Cả ngoài thân lẫn trong tâm
Có hề giác ngộ ra phần nào đâu.
Rất hời hợt chẳng nghĩ sâu
Tỳ kheo buồn chán, u sầu tâm can
Đường tu muốn chấm dứt ngang
Quay về nẻo cũ làm than tục trần.

*

Phật Đà chan chứa lòng nhân
Đoán ra ý định! Muôn phần thương thay!
Thương tỳ kheo thoát chí này
Nên sai thị giả gọi ngay người vào,
Từ bi Phật hỏi đôi câu:
"Trước khi đến với đạo màu Như Lai
Tại gia nơi chốn trần ai
Khi con giải trí thích chơi những gì?"
"Bạch Thế Tôn chẳng nhiều chi
Suốt ngày con chỉ ham mê đàn cầm!"
"Dây chùng, đàn có chịu ngân?"
"Thưa không! Đàn sẽ bị cầm tiếng rồi!"
"Dây căng, đàn có vang lời?"
"Thưa dây đàn sẽ tức thời đứt ngay!"
"Dây vừa, chắc tiếng sẽ hay?"
"Bạch Thế Tôn! Tiếng đàn này tuyệt luân
Âm thanh thánh thót vô ngần
Du dương trầm bổng vang ngân tuyệt vời!"

*

Phật nhân đó dạy đôi lời:
"Người tu cũng vậy so thời khác đâu
Tu không tinh tấn dài lâu
Dễ gì thông hiểu đạo màu được ngay,
Tinh tấn quá cũng chẳng hay
Cũng không kết quả, cách này cũng sai!
Tu vừa phải, tu khoan thai
Đừng nên thái quá sẽ hoại công thôi

Sinh tâm chán nản mây hồi
Muốn hoàn cỡi tục đường đời như con!"
Phật Đà vừa nói dứt xong
Tỳ kheo tỉnh ngộ, trong lòng ăn năn
Quý xin sám hối thành tâm
Nguyện theo lời Phật nương thân cửa thiền.
Khi lui về chốn phòng riêng
Nghe lời mãn nguyện tâm liên thành thoi
Đường tu tỏ ngộ rạng ngời
Nhu thuyền lạc hướng biển khơi mịt mờ
Lên đèn không thấy bến bờ
Bỗng dung hướng cũ bất ngờ tìm ra.
Đêm dài tâm tối đã qua
Tâm hồn người chợt thặng hoa nhiệm màu
Vàng dương chói lợi non đầu
Phá tan sương phủ từ lâu trong lòng.

*(phỏng theo bản văn xuôi
của TRÚC TI)*

(4)

BÁN NGHÈO

Ở bên Ấn Độ thời xưa
Có ông trưởng giả rất ư là giàu
Nhưng mà keo kiệt hàng đầu
Cho vay nặng lãi, nào đâu thương người,
Tính tình hung ác nhất đời
Ai không trả nổi nợ thời khổ thân
Ông sai ngay đám gia nhân
Tới nơi đánh đập bạo tàn chẳng tha.
Ngay người giúp việc trong nhà
Thời ông cũng xử thật là tệ thay
Có bà lão bộc nhà này
Việc làm quần quật luôn tay sớm chiều
Mỗi khi làm hỏng ít nhiều
Thời ông đánh mắng đủ điều chẳng nương,
Áo quần rách rưới tang thương
Cháo cơm thiếu thốn thất thường liên miên
Tuổi già, sức yếu, phận hèn

Lão bà tủi nhục buồn phiền than thân.
Một hôm bà lão dừng chân
Mang bình mức nước ngay gần mé sông
Đọa đày, đau khổ chất chồng
Khiến bà rơi lệ trong lòng nát tan
Muốn lia ngay cõi nhân gian
Nhảy sông tự vận giải oan kiếp này.
Chợt đâu có một ông thầy
Đến bên, bà cũng chẳng hay biết gì
Thấy bà than khóc tí tê
Thầy tu thương cảm kiếm bèo hỏi han
Bà liền kể lể than van
Phận mình nghèo khó gian nan đủ điều.
Thầy tu: "Tội nghiệp bà nhiều
Sao không bán quách cái nghèo đó đi
Lâu nay ôm giữ làm chi!"
Ngạc nhiên bà lão tức thì hỏi ngay:
"Sao thầy nói lạ lùng thay
Cái nghèo khốn khổ thế này ai mua?"
Thầy tu: "Tôi chẳng nói đùa!"
Thấy thầy chân thật, hiền từ, đáng tin
Bà già tuy rất ngạc nhiên
Cũng lên tiếng hỏi thăm liền quản chi:
"Thầy ơi! Thầy có kế gì
Giúp tôi bán cái nghèo đi cho rồi
Ơn thầy tôi nhớ suốt đời!"
Thầy tu: "Nếu vậy thì tôi bảo gì
Bà làm cho đúng từng ly
Mới mong bán cái nghèo đi dễ dàng,
Dòng sông kia gợn sóng vàng
Bà nên xuống tắm kỹ càng rồi lên
Sạch thân, trút hết ưu phiền
Tránh xa bệnh tật lại thêm yêu đời!"

*

Bà già vội vã vâng lời
Xuống sông tắm rửa, lên rồi thưa ngay:
"Thầy ơi làm cách nào đây
Để mà bán cái nghèo này êm xuôi?"
Thầy tu: "Bồ thí cho người!"

Khi tay bỏ thí tâm thời hết tham
Tham lam, keo kiệt là nhân
Gây ra nghèo khổ cơ hàn đời nay,
Bà tham nhiều kiếp trước đây
Kiếp này quả báo nên bây giờ nghèo!"
Bà già kinh ngạc khẽ kêu:
"Trời ơi! Tôi hiện tiêu điều xác xơ
Của đâu bỏ thí bây giờ,
Cái bình là của chủ đưa sáng này
Sai mang mức nước về ngay
Nếu cần bỏ thí tôi đây tiếc gì
Biếu luôn bình nước này đi
Mặc cho chủ đánh! Quản chi thân già!
Quen rồi bao chuyện xót xa
Sợ chi! Liều mạng! Chết là cùng thôi!"
Thầy tu: "Nếu vậy được rồi
Của mang bỏ thí quý nơi lòng thành
Bà đi mức nước đầy bình
Tìm nơi nước sạch mức nhanh mang về!"
Nghe lời bà vội vã đi
Mức đầy nước sạch lòng thì vui thay
Đem lên cung kính biếu thầy
Thầy tu hoan hỉ đưa tay nhận liền
Sau khi chú nguyện im lìm
Thầy lên tiếng dạy: "Bà nên tu hành
An chay, niệm Phật tâm thành
Giờ gây công đức, quả lành mai sau!"
Rồi thầy hỏi: "Bà ngủ đâu
Nơi ăn chốn ở chỗ nào sạch không?"
Bà thưa: "Tôi khổ vô cùng
Ngủ lẩn ngủ lóc giáp vòng quanh đây,
Khi nhà bếp, lúc cối xay
Bạ đâu ngủ đó qua ngày mà thôi!"
Thầy tu: "Bà nhớ lời tôi
Giữ cho thanh tịnh thanh thoi cõi lòng
Lo tròn bổn phận cho xong
Đừng gieo oán hận vào trong tâm mình,
Lựa khi vắng vẻ đêm thanh
Cả nhà ngủ hết, lén nhanh mọi người

Lên nhà trên, vào trong ngôi
Xếp bằg niệm Phật trước nơi bàn thờ
Tâm đừg nghĩ ngợi vắn vơ
Tập trung tư tưởng để mà cầu kinh
Sẽ mau hưởng được phước lành!"
Bà già hoan hỉ quay nhanh trở về
Lời thầy khuyê nãi khắc ghi
Thế rồi một tối làm y lời này.

*

Dinh cơ trưởng giả sáng nay
Gia nhân mở cửa thấy ngay bà già
Lên đây lên lút tối qua
Bây giờ ngôi chết thật là bình yên,
Mọi người hô hoán ầm lên
Báo tin trưởng giả đến liền để coi
Chủ nhà vội chạy tới nơi
Thấy bà già chết, tức thời quát la:
"Cột chân kéo xác này ra
Bỏ vào rừng để quạ tha làm mồi
Để đây ghê tởm quá trời!"
Gia nhân sợ hãi vâng lời chủ kia
Cột chân xác chết kéo đi
Nhưng ra khỏi ngõ tức thì ngừng tay
Đắp cho bà tấm vải dày
Rồi cùng khiêng xác đưa ngay vào rừng.

*

Ai ngờ bà lão bản cùng
Chết rồi thân thức lên từng trời cao
Cõi trời Đao Lợi sinh vào
Do thầy chú nguyện với bao tâm thành,
Do bà cố gắng tự mình
Suốt đời niệm Phật. Hiể nlinh tuyệt vời.
Mới hay giá trị con người
Không do vật chất, do nơi tính thần,
Bà già nghèo khổ tấm thân
Bán nghèo với giá vô ngần quý thay
Làm thiên tử kể từ đây
Hưởng nhiều phước báu, gương này soi chung.

(phỏng theo bản văn xuôi
của T.P)

---*---

(5)

GÓC SINH TỬ

Vàng dương vừa khuất non cao
Chim bay về tổ lao xao họp đoàn
Tiều phu hồi hả về làng
Lắng im rừng núi, ngân vang chuông chùa
Bước chân theo cánh gió đưa
Rời căn lều cỏ thiền sư lên đường
Đến khu nhà cạnh bìa rừng
Thăm gia đình nợ đã từng quy y
Nhờ thầy hướng dẫn mọi bề
Vợ chồng quán quýt cận kề thương nhau.
Sau tuần trà nước mở đầu
Thiền sư bèn thốt đôi câu tâm tình:
"Vợ chồng con kết duyên lành
Lâu nay quyết chí tu hành tốt thay
Tu thân, tích đức hàng ngày
Lừa đời yên ấm, ta đây rất mừng!
Ngày mai ta sẽ lên đường
Phải đi giáo hóa ở phương xa rồi
Hôm nay dặn lại đôi lời
Hàng ngày niệm Phật, suốt đời đừng quên
Nhớ thân này chẳng vững bền
Một người bệnh nặng gần bên tử thân
Người kia cần phải tĩnh tâm
Dốc lòng hộ niệm mười phân chu toàn
Đọc kinh tiếp dẫn râm ran
Đến giờ phút cuối nhẹ nhàng tiễn đưa,
Đừng nên than khóc dây dưa
Làm người hấp hối tâm tư chập chờn
Luyện lưu, rồi loạn, bất an
Vãng sinh cõi tịnh vô vàn khó khăn
Khó mà giải thoát bản thân
Những lời ta dặn phải cần khắc ghi".

Sáng hôm sau thầy ra đi
Vợ chồng đưa tiễn chia ly cuối làng.
Hai mùa thu lá úa vàng
Vợ chồng hoà thuận ngập tràn yêu thương
Cùng nhau bố thí thập phương
Sáng luôn niệm Phật, tối thường tụng kinh
Dốc lòng tạo chút phước lành
Xóm làng cảm mến lòng thành lúa đôi.
Một ngày chồng bị bệnh rồi
Thương hàn, đau nặng tới hồi nguy nan
Chạy thầy, chạy thuốc tràn lan
Thầy đều vô vọng chẳng làm gì hơn
Chồng bên cửa tử chập chờn
Vợ thời tuyệt vọng, nghĩ buồn tình xưa
Giờ đây rối loạn tâm tư
Quên lời dặn của thiền sư mất rồi
Thấy chồng mê mết im hơi
Thương chồng, tủi phận, gục nơi bên chồng
Khóc than kể lẽ nỗi lòng
Chồng bèn mở mắt lặng trông thất thân
Đây lần cuối thấy người thân
Bên tai tiếng vợ vô ngần bi thương
Cảm tình ân ái lại vương
Mắt nhìn vợ quý hai hàng lệ rơi
Xuôi tay, nhắm mắt, lia đời
Và rồi thần thức xuất nơi mắt người,
Vợ đang cúi xuống tận nơi
Mặt chồng gục khóc có rời xa đâu
Cho nên thần thức chui mau
Vào ngay mũi vợ thành sâu tức thì.
Sau khi chồng đã mất đi
Lễ tang chôn cất mọi bề êm xuôi
Cửa nhà hiu quạnh vắng người
Vợ ngồi cô độc buồn đời khóc than
Mũi kia đau nhức vô vàn
Sâu ngày mỗi lớn nhức càng thảm thê.

*

Thiền sư một bữa trở về
Ghé thăm đệ tử, chẳng hề hay tin

Đón thầy, vợ kẻ nổi niềm
Ôn tồn thầy mới giảng liền cho nghe:
"Nín mau đừng khóc thương chi
Có sinh có tử lạ gì xưa nay
Bỏ đi thân khổ đau này
Như là quãng gánh nặng ngay bên rưng
Đừng than khóc? Hãy vui mừng!
Nén trong lòng nổi nhớ thương riêng mình
Tìm khuấy trong cảnh tu hành
Nếu hoài vương vấn chút tình ái ân
Kiếp sau thời lại sẽ gần
Gặp nhau thêm nữa xoay vần mãi thôi
Trả vay, vay trả luân hồi
Oan gia kết chuỗi muôn đời chẳng ngưng!"
Vợ nghe xong hết đau thương
Tình cờ khịt mũi thấy văng ra ngoài
Một con sâu lớn và dài
Con đau trong mũi tức thời hết mau
Vợ đưa chân định giẫm sâu
Đạp sâu cho chết! Bấy lâu gây phiền!
Thiền sư lên tiếng ngăn liền:
"Sinh linh sát hại chớ nên bao giờ,
Ngoài ra con chẳng thể ngờ
Rằng con sâu đó chính là chồng con!"

*

Lạ lòng vợ mới hỏi luôn:
"Bạch thầy! Khi sống chồng con tu hành
Luôn niệm Phật, mãi làm lành
Tạo sao khi chết lại thành loài sâu?"
Thiền sư nghe nói lắc đầu:
"Bao lời ta dặn con đâu nhớ gì
Chồng con lúc sắp ra đi
Lãng quên chánh niệm cũng vì thương con
Vì dây luyến ái vẫn còn
Cho nên thân thức chập chờn lao đao
Nào đâu vượt được lên cao,
Chỉ thành sâu bọ chui vào mũi con
Công tu phút chốc chẳng còn
Phước theo dòng ái ân tuôn trôi rồi

Thoát sao khỏi kiếp luân hồi
Dây tình cột chặt nổi trôi xoay vòng."
Nói cùng sâu thầy mũi lòng:
"Con thường tinh tấn, có công tu hành
Lẽ ra được hưởng phước lành
Vãng sinh cực lạc hay sinh cõi trời
Chỉ vì luyến ái lứa đôi
Mà gây nghiệp chướng để rồi thành sâu!"
Sâu nghe, im lặng hồi lâu
Ăn năn, hổ thẹn, buồn rầu nằm co
Thiền sư bèn chú nguyện cho.
Nhờ khi còn sống chồng tu nhiều rồi
Sau khi quẫn quại một hồi
Sâu kia tắt thở êm xuôi tốt lành
Sau này thân thức tái sinh
Thoát loài sâu bọ, vào nhanh cõi người.
Vợ kia hối hận nguyện lời
Dốc lòng tinh tấn sống đời chân tu
Theo lời dạy của thiền sư
Nhân gieo tốt đẹp đã đưa phước lành
Sau này cũng được vãng sinh
Vào nơi tịnh thổ an bình mãi thời.

*

Ngẫm xem đời sống con người
Có đâu ngăn ngại nhất thời mà thôi
Mở đầu nào phải trên nổi
Để rồi chám dứt ngay nơi nắm mờ,
Lọt lòng từ lúc trẻ thơ
Đến khi nhắm mắt già từ nhân sinh
Chỉ là một buổi bình minh
Chuyển qua đêm tối thực tình khác đâu
Chuỗi thời gian lặng trôi mau
Không đầu, không cuối, chẳng bao giờ ngừng.

*(phỏng theo bản văn xuôi
của TẮC PHƯỚC)*

(6)

VÀNG NGỌC

Phật thời còn tại thế gian
Có ông vua nọ ngọc vàng đầy kho
Chất cao như ngọn núi to
Một ngày vua muốn phát cho mọi người
Đem ra bố thí khắp nơi
Cái tâm phước thiện tuyệt vời biết bao!
Mỗi người lần lượt theo vào
Bốc ra một nắm số châu báu này,
Bao người đã ghé lại đây
Núi châu báu nọ vẫn đầy, vẫn cao.
Nhà vua này đã từ lâu
Phước duyên chất chứa trước sau nhiều rồi,
Phật Đà biết đã tới thời
Thuận chiều hóa độ cho người thiện tâm
Phật thành Phạm Chí hóa thân
Đến thăm vua nọ, dừng chân, thốt lời:
"Tôi từ xa ghé tới nơi
Xin vua ngọc báu để tôi mang về
Đổi thành vật liệu chôn quê
Làm nhà để ở tiện bề ấm êm".
Rất vui lòng vua nói liền:
"Ngọc vàng có sẵn đây xin ông dùng!".
Người xin bốc một nắm xong
Vừa đi bảy bước đã vòng lại ngay
Ngọc vàng trả lại chôn đây
Nhà vua thấy chuyện lạ này hỏi luôn,
Người xin kể lẽ nguồn cơn:
"Cát nhà tuy đủ nhưng còn phân tôi
Năm sau đã cưới vợ rồi
Cho nên vẫn thiếu nên tôi trả về!".
Nhà vua: "Nếu vậy khó chi
Lấy thêm ba năm mang đi là vừa!"
Người xin đã chẳng chối từ
Bốc thêm ba nắm rất ưa đẹp lòng
Mới đi bảy bước vừa xong
Người xin lại vội vã vòng lại đây
Báu châu trả lại vua ngay
Khiến vua lại hỏi, vẫn đầy ngọc nhiên.
Người xin: "Đủ cưới vợ hiền

Nhưng còn ruộng đất, lại thêm trâu bò
Thêm gia nhân cũng phải lo
Phần này đâu có đủ cho mọi bề
Thật tình tôi chẳng dám chê
Cho nên trả lại! Xin về làm chi!"
Nhà vua: "Nào có khó gì
Lấy thêm bảy năm nữa đi xin mời!"
Người xin lấy bảy năm rồi
Mới đi bảy bước ông thời quay lui
Báu châu vẫn trả lại thôi
Khiến vua kinh ngạc thốt lời hỏi thăm.
Người xin cất tiếng than van:
"Tôi còn bao chuyện khó khăn tại nhà
Nào lo phụng dưỡng mẹ già,
Nào lo chăm sóc cho cha tật nguyên,
Nào lo kỵ giỗ liên miên
Lại thêm giao tiếp thường xuyên họ hàng,
Còn bè bạn, còn xóm làng
Số này không đủ! Nên mang trả về!"
Vua hoan hỉ nói: "Vậy thì
Biếu ông tất cả núi kia ngọc vàng
Chắc là thừa thãi mọi đàng?"
Người xin châu báu vội vàng nhận ngay.

*

Bước lên núi báu vui thay
Nhưng rồi trở xuống, giọng đầy ưu tư:
"Muôn vàn cảm tạ nhà vua
Tôi không nhận nữa, xin đưa trả ngài!"
Vua kinh ngạc: "Có gì sai?
Của tôi hiến tặng cho ai cần dùng!"
Người xin nhẹ thốt tiếng lòng:
"Hôm nay tôi đến để mong của này
Mưu cầu sự sống hàng ngày
Nhưng nay xét lại mới hay một điều
Thời gian sống chẳng bao nhiêu
Sáng còn, tối đã mất tiêu đi rồi
Vô thường muôn vật ở đời
Khó mà lưu giữ mãi nơi tay mình,
Núi châu báu cũng tan tành

Bản thân hưởng lợi mong manh sớm chiều
Ham càng lắm, muốn càng nhiều
Bao nhiêu thêm khát, bấy nhiêu đọa đày
Chi bằng đục vọng dứt ngay
Và cầu đạo giải thoát đây tinh anh
Trau dồi đức tính cho mình
Và cho xã hội, gia đình mãi thoi
Hướng về mục đích tuyệt vời
Từ bi, trí tuệ theo nơi đạo mầu
Cho nên tôi chẳng ham cầu
Chẳng cầu vàng ngọc và châu báu này!"

*

Vua nghe liền tỉnh ngộ ngay
Lời vàng tỏ rạng sáng đây trong tâm
Bấy giờ Phật mới hiện thân
Hào quang rực rỡ sáng ngàn khắp nơi
Nhà vua cùng các bầy tôi
Vui mừng xin được nghe lời Phật ban
Xin quy y với đạo vàng,
Xin theo ngũ giới, bình an tâm hồn.

*(phỏng theo bản văn xuôi
của VIÊN MINH)*

(7)

MỞ MẮT CHIÊM BAO

Thuở xưa có chú sa di
Tên là Tăng Hộ vui bề xuất gia,
Thầy là cậu ruột trong nhà
Thầy tu đắc đạo thật là quý thay.
Một hôm thí chủ tới đây
Biểu cho Tăng Hộ hai cây vải màu
Nếu may y đẹp biết bao
Chú mừng trong bụng nhưng nào ham may
Định đem dâng vải biểu thầy
Vừa nhiều tôn kính, lại đầy biết ơn
Chú tìm thầy định thưa luôn
Ngờ đâu thầy lại chẳng còn muốn nghe

Uy nghi gạt phắt ngay đi:
"Ta đây đã có ba y đủ rồi
Vải này con giữ may thôi
Hay là dâng cúng cho ai khi cần!"
Sa di năn nỉ ba lần
Thầy đều từ chối, chú đâm ra buồn
Sinh ra bực bội vô cùng
Hầu thầy, đứng quạt mà lòng vẫn vờ
Dòng tư tưởng trôi vật vờ
Lan man về thuở ấu thơ của mình...

*

Minh đây chẳng có gia đình
Thầy là cậu ruột, thâm tình, lành thay,
Minh theo cậu đã lâu nay
Vậ mà cậu chẳng mấy may thương mình
Vừa lạnh nhạt, vừa vô tình
Thôi ta đi khuất mắt nhanh cho rồi!
Nhưng đi đâu, chẳng có nơi
Lấy gì mà sống cuộc đời lang thang?
Phải rồi! hai xấp vải vàng
Sẵn đây đem bán ta mang tiền về
Lấy tiền mua một con bê
Nuôi bê ăn cỏ bên lề ruộng kia
Thanh nhân, không tốn kém chi,
Loài bê sinh sản mau thì khỏi chê
Vài năm thành một bầy bê
Bán đi một ít thoả thuê bạc tiền,
Tậu nhà cửa ruộng đất liền
Trưởng thành sẽ cưới vợ hiền về mau
Cùng xây tổ ấm bên nhau
Một thời gian có con đầu sinh ra
Thế là vui vẻ cửa nhà
Vợ hiền sẽ bé con ra cậu mình
Để quy y, hưởng phúc lành,
Đường xa nắng cháy vợ mình mỗi tay
Minh bèn lên tiếng giúp ngay:
"Bé con chắc mệt, đưa đây anh bồng!"
Vợ coi thường chẳng nghe chồng
Dành con ẵm mãi vào lòng, loay hoay

Thế rồi vấp té rẽ cây
Khiến cho thằng bé rớt ngay xuống sình,
Mình giận dữ, mình bất bình
Vội vàng bẻ xuống một cành cây con
Quất cho mụ vợ một đòn
Miệng la: "Ta nói sao còn chẳng nghe!
Đàn bà hư đốn kẻ chi
Xảy ra một chút là đi cãi chồng!"

*

Sa di đang phút mơ mòng
Suy tư trôi chảy theo dòng miên man
Bỗng nghe thầy nói nhẹ nhàng:
"Này con chẳng đánh trúng nàng vợ hư
Đánh nhằm đầu trọc của sư
Khiến ta đau điếng tưởng như sập nhà!"
Chú Tăng Hộ bưng tỉnh ra
Cơn mơ đứt đoạn chú ta nhủ lòng:
"Chết rồi, nghĩ lên đừng hòng!
Ông thầy biết hết! Đừng mong giấu thầy!"
Co giò chú chạy như bay
Chạy như ma đuổi trốn ngay khỏi chùa,
Mấy người bạn chú chẳng vừa
Rượt theo bắt lại và đưa chú về
Ghé vào trình báo mọi bề
Dưới chân đức Phật, mong nghe lời vàng.
Phật bèn an ủi chú rằng:
"Tâm phàm phu cứ lang thang âm thầm
Rong chơi lén lút xa gần
Vô hình, vô dạng khó ngăn được nào,
Người hiền trí phải khéo sao
Giống như mục tử bắt trâu ngoài đồng
Dùng dây xỏ mũi trâu hoang
Dắt trâu về lại trong làng chưa thôi,
Chấn dắt trâu thật kỹ rồi
Đến khi thả lỏng buông lời mặc lòng
Mà trâu hết lén đi rong
Đến thời điểm đó mới hòng tạm yên!"
Nghe lời Phật. Vững lòng tin
Sa di Tăng Hộ thấy liền hướng đi

Yên lòng ở lại, kiên trì
Theo thầy học đạo đến khi đạt thành
Một ngày đắc quả tu hành
Bậc A La Hán tốt lành lắm thay!

*(phỏng theo bản văn xuôi
trong TRUYỆN CỔ PHẬT GIÁO)*

(8)

**GIEO GIÓ
GẶT BẢO**

Ở bên Ấn Độ thời xưa
Có nhiều giáo phái ganh đua tuyên truyền
Một môn phái nọ trong miền
Vừa thờ ma quỷ, lại tin thánh thần
Đứng đầu lãnh đạo xa gần
Một bà mạnh bạo tay chân vô ngần
Lại thêm mập mạp tấm thân
Giọng bà "thủ lãnh" vang âm chói tai
Nhưng bà ăn nói có tài
Cho nên thế lực trong ngoài lan xa.
Một hôm tin chợt loan ra
Rằng thái tử Tất Đạt Đa tu hành
Nay thành đạo, ngát hương lành
Giờ đi giáo hoá chúng sinh giúp đời.
Bà nghe tin chợt rụng rời
Sợ rằng mình sẽ chẳng người nào theo
Rồi đây đệ tử mất tiêu
Bao nhiêu ảnh hưởng sớm chiều rã tan,
Canh khuya suy nghĩ miên man
Suốt đêm trán trọc lo toan mưu thần
Hại người bà chẳng ngại ngần
Hạ uy tín Phật bà cần ra tay.
Sáng ra bà vội đi ngay
Tới nơi đức Phật hôm nay ngồi thiền
Bà khiêu khích thật cuồng điên
Múa may chửi bới huyền thuyên, tục tằn.
Mặc bà quát tháo dữ dằn
Phật Đà vẫn cứ vô vàn an nhiên

Gốc cây tinh tấn ngôi thiên
Bà kia thấy vậy nổi điên thêm nhiều.

*

Mặt trời lên, nóng như thiêu
Bà điên mệt lả, đói meo bụng ròi
Lại thêm khát nước quá trời
Rát khô mòm miệng, rã rời chân tay
Mệt nhoài bà ngã lăn quay
Trong lòng suy ngẫm loay hoay ròi bời,
Sau cùng bà lết đến nơi
Hỏi thăm đức Phật sao ngài lặng yên.
Thấy rằng hội đủ cơ duyên
Phật Đà xuất định, lời hiền dạy ngay:
"Hãy nghe ta hỏi điều này
Nhà ngươi có giỗ một ngày gần đây
Bao nhiêu bánh trái chất đầy
Ngươi cầm ít bánh trong tay làm quà
Biếu người hàng xóm gần nhà
Người ta không nhận thì quà về ai?"
Bà "thủ lãnh" vội chê bai:
"Ồ! Nghe thiên hạ mọi người khen ông
Là người giác ngộ vô cùng
Lại thêm trí tuệ ai hồng vượt đây
Giờ nghe ông hỏi câu này
Sao mà ngớ ngẩn, thơ ngây, buồn cười,
Bánh tôi mang tặng cho người
Nếu người không nhận thì tôi mang về!"
Ôn tồn Phật dạy cho nghe:
"Sáng nay cũng vậy có gì khác đâu
Bao lời thô tục trước sau
Mà ngươi đem tặng ta nào nhận đây
Vậy thì cái món quà này
Trao về ngược lại vào tay ngươi ròi,
Giống người cầm đuốc đi chơi
Nếu đi ngược gió lửa thì cháy tay,
Giống người vung bụi cho bay
Nếu vung ngược gió bụi quay lại mình,
Giống người ngựa mặt trời xanh
Mà phun nước miếng có thành công đâu

Nước kia rơi xuống thật mau
Lại làm dơ mặt để nào tránh qua!"

*

Quý thay lời nói Phật Đà
Khiến tâm bà chợt sáng ra nhiều điều
Thấy lời Phật thật cao siêu
Thấy mình thua thiệt thật nhiều sáng nay:
"Mất ăn bữa sáng, đói thay
Lại thêm khát nước, cổ này khô ran
Nói nhiều mỗi miệng vô vàn
Múa may xỉa xói tay chân đau như
Nặng làm mệt lá lù đừ
Rồi sinh bệnh hoạn từ từ tránh đâu
Thuốc men chạy chữa tốn hao
Gây thêm phiền não buộc vào thân nhân,
Hôm nay bỏ buổi làm ăn
Mai này nếu bệnh còn làm được chi!"
Nghe lời Phật, bà nghĩ suy
Tâm bà cảm nhận, tức thì thăng hoa
Nhận ra chân lý sâu xa
Thấy rằng đức Phật quả là tối cao
Thật ngài đáng kính biết bao
Vô cùng giác ngộ ai nào sánh ngang
Lòng bà khâm phục vô vàn
Khiến cho thái độ vội vàng đổi thay
Đến quỳ trước Đức Phật ngay
Cầu xin sám hối hôm nay lỗi lầm
Hứa quay về dẹp quỷ thần
Và mang đệ tử theo chân của mình
Tìm về ánh đạo quang vinh,
Bà cầu xin Phật cho mình quy y.
Rồi bà đệ tử mới kia
Đường về vui bước nghĩ suy chân tình
Nghiệm ra lời Phật tốt lành,
Để dẫn hung bạo thói mình xưa nay
Miệng bà luôn nhắc câu này:
"Ai gieo gió, gặt bão ngay, khổ đời!"

*(phỏng theo bản văn xuôi
của MINH TUỆ)*

(9)

CÓ NIẾT BÀN KHÔNG ?

Ngày xưa, ngày xưa, ngày xưa
Có con cá nọ nhờn nhờn cuộc đời
Sống trong hồ đã lâu rồi
Cho nên ngoài nước cá thời chẳng hay.
Một hôm bơi lội mê say
Tình cờ cá thấy rùa ngay trên bờ
Quen nhau từ thuở ấu thơ
Nghe rùa du ngoạn phương xa mới về
Cá mừng thăm hỏi mọi bề:
"Lâu nay vắng bóng chẳng hề thấy anh."
Rùa vui vẻ nói chân thành:
"Tôi đi du lịch ở quanh đất liền
Nơi đây mặt đất các miền
Đã vừa nóng nực, lại thêm khô cằn."

*

Cá bèn hỏi, giọng bần khoản:
"Đất khô? Anh nói nghe chẳng lạ đời
Lẽ nào lại có một nơi
Khô? Không có nước? Sao bơi bây giờ?"
Rùa: "Minh quen biết từ xưa
Xin thề tôi chẳng nói đùa cùng anh
Anh không tin thì cũng đành."
Cá bèn dò hỏi ngọn ngành thêm ra:
"Mong anh tả rõ đây mà
Đất liền anh nói thật là lạ thay
Có tương tự như hồ này
Có luôn ẩm ướt giống đây không nào?"
Lắc đầu rùa trả lời mau:
"Đất liền không ẩm ướt đâu bạn à."
"Vậy thì có lạnh mát da
Như là thế giới chúng ta dưới hồ?"
"Cũng không lạnh, chẳng mát cho
Đôi khi lại nóng, lại khô da người."
"Vậy thời ánh sáng mặt trời
Có xuyên chiếu được qua nơi đất liền?"

"Không xuyên đâu hồi bạn hiền
Đất đâu trong suốt như miền hồ ao."
"Đất liền như vậy mềm sao
Chắc là rất dễ ép vào với nhau
Đề tôi luôn lách bơi mau
Quầy đuôi uốn lượn trước sau dễ dàng?"
"Nào đâu như vậy bạn vàng
Những điều bạn nghĩ đều hoàn toàn sai."
"Vậy thời đất lưu động hoài
Đề rồi tuôn chảy đổ dài vực sâu
Thành ra dòng thác trắng phau?"
Cá tò mò hỏi có đâu chịu ngừng.
Lắc đầu rùa đáp: "Không! Không!
Đất không di chuyển thành dòng thác đâu."
"Vậy thời đất có cuốn mau
Dâng lên thành sóng bạc đầu biển khơi?"
"Nói nghe kỳ cục quá trời
Đất liền thành sóng? Lạ đời xưa nay!"

*

Đến đây cá mới nói ngay
Mặt mày vênh váo ta đây hơn người
Than rằng: "Tôi đã hỏi rồi
Điều gì anh cũng trả lời là không,
Đất làm gì có mà mong
Anh đừng bịa chuyện để hòng bịp tôi."
Rùa bèn điềm đạm trả lời:
"Bạn không tin tưởng có nơi đất liền,
Tài tôi không giảng được thêm,
Thôi đành cứ để bạn yên tạm thời
Mai này có kẻ hơn tôi
Đủ tài minh chứng rạch ròi trước sau
Cho anh hiểu được ra mau
Đất liền và nước khác nhau xa vời
Bấy giờ anh mới ngậm ngùi
Biết mình ngốc nghếch sống nơi hồ này
Một con cá ngốc! Buồn thay!
Chẳng tin có đất quanh đây bao giờ!"

*(phỏng theo bản văn xuôi
của THÍCH THIỆN HOA)*

(10)
GIÓ TO

Ngày xưa có vợ chồng kia
Đứng làm chủ tiệm coi thì thật oai
Tiệm chuyên bán bánh lâu đời
Vợ chồng hòa thuận đẹp đôi vô cùng,
Nhưng đôi khi cũng "nổi khùng"
Sinh ra gây lộn tung bùng hét la.
Vợ chồng một bữa bất hòa
Thoạt tiên tiếng lại, lời qua ôn tồn
Rồi tranh cãi hăng vô cùng
Thế là to chuyện. Ông chồng hăm he
Muốn đòi giết phứt vợ đi
Vợ la lớn tiếng: "Sợ gì mặt ông!
Giết tôi hả? Đùng có hòng!"
Chồng vung tay hét: "Ta không nói đùa
Vợ gì mà lại quá hư
Giết cho rảnh nợ! Giết cho rồi đời!"
"Chiến tranh" bùng nổ toi bời
Túm nhau cầu xé, cứ đòi giết nhau.

*

Cụ già hàng xóm bạc đầu
Thân tình quen biết từ lâu lắm rồi
Chạy sang can gián hết lời
Vợ chồng cũng chẳng chịu rời nhau ra.
Bà con lối xóm gần xa
Tò mò bu lại trước nhà rất đông
Cụ già bỏ mặc vợ chồng
Quay ra mang bánh phát không xóm làng,
Vợ chồng ngó thấy ngỡ ngàng
Cùng nhau "ngung chiến", vội vàng chạy ra
Tay ngăn cản, miệng hét la:
"Làm trò gì vậy? Cụ già vô duyên!
Cứ cho bánh, chẳng thu tiền
Chỗ tôi buôn bán, sao điên thế này!"
Cụ già bình thản nói ngay:
"Ông vừa tuyên bố hôm nay giết bà

Giết ngay tức khắc, chẳng tha,
Vậy khi bà chết khó mà được yên
 Chắc ông bị xử tử liền
Phật người giết vợ án tuyên răn đời,
 Cháu con chẳng có một người
Tiệm này vô dụng vậy thời tiếc chi,
 Lão đây bỏ thí bán đi
Đem cho bằng hết tiếc gì nữa đâu
 Để gây công đức cho mau
Ông bà vừa chết được cầu siêu nhanh!"

*

Vợ chồng chủ tiệm đồng thanh:
"Bác ơi sao lại nỡ đành hại nhau
 Hãy dừng tay lại đi nào
Nếu phân phát hết còn đâu bạc tiền
 Ngày mai sẽ lấm muện phiền
Chúng tôi chắc chết đói liền mất thôi
 Chúng tôi chán đánh nhau rồi
Chẳng còn đại dột! Khổ đời! Ích chi!"
 Cụ già lên giọng từ bi:
"Nổi cơn sân hận khác gì gió lên
 Gió to làm tắt đèn liền
Cái đèn trí tuệ có bền được đâu!"

*(Phỏng theo bản văn xuôi
của Q.D.)*

---*---

(11)

TU MUỐN

Chàng trai Phật tử thuận thành
Lâu nay buồn chuyện gia đình mãi thôi
 Vì cha chàng tuổi cao rồi
Vẫn ham làm việc suốt đời liên miên
 Chăm kiếm bạc, lo làm tiền
Lơ là chẳng chịu ở yên tu hành.
 Khi con nhắc nhở cha mình
Thì ông già cứ lặng thinh mỉm cười

Mãi sau mới nói: "Được thôi!
Nếu tu mà lại sinh sôi bạc tiền
Thì con nói cha nghe liền
Còn không được vậy chớ nên nói nhiều!"
*

Con phiền muôn chẳng dám kêu
Tìm thiền sư nọ và yêu cầu thầy
Giúp mình giải quyết chuyện này.
Nghe xong thầy bảo: "Chiều nay về nhà
Thưa cho cha rõ rằng ta
Độ này công việc thật là lu bu
Cho nên trễ nải đường tu
Tìm người "tu mướn", nhà chùa trả công
Việc làm thật dễ vô cùng
Ngồi lằn tràng hạt ung dung tại nhà
Thành tâm tụng niệm Phật Đà
Cứ xong mười chuỗi tính ra thành tiền
Một quan tiền mười chuỗi liền,
Tiền ta để sẵn, cứ lên hỏi chùa!"
Con về thuật lại lời sư
Ông già nghe thấy rất ư bằng lòng
Chuyện làm ăn thật thông dong
Nhận lời tu mướn, tiền nong dễ dàng.
Kiếm tiền được một thời gian
Ông già hoan hỷ sẵn sàng tụng thêm
Ngoài mười chuỗi tụng ăn tiền
Tụng hai chuỗi nữa "biểu" thêm cho thầy.
Mới đầu tiền lãnh hàng ngày
Về sau dồn lại lĩnh ngay hàng tuần,
Mỗi ngày ngoài mấy bữa ăn
Ông già tu mướn bình an cứ ngồi
Cứ lằn tràng hạt liên hồi
Trầm tư mặc tưởng trước nơi bàn thờ.
*

Thời gian trôi đẹp như mơ!
Chàng con một bữa bất ngờ nhìn cha
Thấy cha hơi thở điều hòa
Bàn tay lằn chuỗi như là đã ngưng
Mắt lim dim, dáng ung dung

Rất ư thanh thản, vô cùng an nhiên.
Chàng con liền đến báo tin
Trình bày mọi sự cho thiền sư hay
Thiền sư vội vã đến ngay
Nhìn ông già thấy thân gầy hơi nghiêng
Vì do tuổi tác cao niên
Nhưng mà nét mặt thần tiên, hồng hào,
Thiền sư khẽ nói thì thào:
"Cha con nhập định! Đạo mâu nở hoa!"

*

Thiền sư đã dạy ông già
Pháp môn thiền định thật là ích thay!
Bằng phương tiện "tu mướn" này
Rời luôn bể bạc, qua ngay bờ thiền.

(phỏng theo bản văn xuôi
TRUYỆN CỔ PHẬT GIÁO NHẬT BẢN)

---*---

(12)

NGƯỜI GIEO MẠ

Bình minh rực rỡ không gian
Nắng vàng phớt nhẹ trên làn cỏ xanh
Muôn chim đua hót trên cành
Mọi người sửa soạn tiến nhanh ra đồng
Cùng nhau lo việc canh nông
Cày sâu, cuốc bẫm cầu mong được mùa.
Phật Đà nhẹ bước chân đưa
Y vàng bình dị lại vừa trang nghiêm
Ngài đi khát thực trong miền
Tay ôm bình bát, dáng hiền, từ bi.
Khi đi ngang nhà giàu kia
Bạc tiền đầy ắp, thêm bề tiếng tăm
Phật dùng khát thực trước sân
Vừa khi gia chủ cúng thần buổi nay
Bao nhiêu lễ vật chất đầy
Cúng Thần Nông để mùa này thành công
Bà con đang tụ họp đông

Chợt nhìn thấy Phật một lòng như nhau
Người chấp tay, kẻ cúi đầu
Hay quỳ đánh lễ trước sau tâm thành.
Lão nhà giàu nổi bất bình
Trong lòng sân hận nảy sinh, la rằng:
"Này Sa Môn có biết chăng
Tay chân ông đủ, cũng bằng người ta
Khoẻ thân người, tốt nước da
Mà không làm lụng thật là tệ thay
Sao xin ăn mãi hàng ngày?
Ta đây mưa nắng cấy cày khổ công
Lo lúa mạ, lo ruộng đồng
Cơm ăn mới có, mới hòng kiếm ra
Nếu ông chịu khó như ta
Giờ đây đâu nhọc thân mà xin ăn!"

*

Phật từ tốn khẽ dạy rằng:
"Ta đây làm lụng cũng bằng nhà nông
Cũng cấy, cũng cày khổ công
Cũng gieo mạ giữa ruộng đồng như người
Lúa ăn ta cũng có thôi!"
Nhà giàu hách dịch cướp lời hỏi luôn:
"Ông sao mạo nhận nông dân
Vậy thời lúa giống rất cần thiết đâu,
Không cày bừa, chẳng bò trâu.
Làm sao sản xuất hoa màu cho ra?"
Phật bèn giảng giải gần xa:
"Vớì ta hạt giống tức là đức tin;
Việc lành việc thiện tạo nên
Chính là mưa thuận lại thêm gió hòa
Thấm nhuần cho lúa tốt ra;
Còn như ý chí cao xa kiêu hùng
Thêm lòng nhẫn nại vô cùng
Là cày bừa tốt cho đồng ruộng kia;
Sự tinh tấn có khác chi
Trâu bò nông trại thường đi kéo cày;
Còn như trí tuệ tràn đầy
Là dây buộc để dắt ngay trâu bò;
Phần ta luôn mãi âu lo

Cán cân giới luật giữ cho thăng bằng!
Ta cày ta cấy thật hăng
Đề trừ cỏ xấu xâm lăng tâm người
Đâm chồi nảy lộc khắp nơi
Cỏ làm khôn khổ cuộc đời chúng sinh,
Lúa mà ta gặt tốt lành
Là nơi tuyệt đối an bình vui tươi
Lìa xa thống khổ mãi thôi
Bất sinh, bất diệt, thanh thoi Niết Bàn!"
Lời vàng quý giá vô vàn
Lão nhà giàu chợt ngỡ ngàng ngộ ra
Vốn thông minh, lại thật thà
Thêm bao nhiêu kiếp vừa qua duyên lành.

*

Chủ nhà bạch Phật tâm thành:
"Lâu nay đồn đãi quả tình không sai
Ngài là ngọn đuốc tuyệt vời
Đưa đường chỉ lối muôn loài chúng sinh
Từ vùng tăm tối u minh
Đến nơi sáng suốt tinh anh rõ ràng!"
Nói xong ông lấy đĩa vàng
Mang cơm cúng kính cúng dường ngay thôi,
Chấp tay bạch Phật đôi lời:
"Xin ngài hoan hỷ nhận nơi lễ này
Đề con được có cơ may
Gieo trồng cho kiếp tới đây duyên lành!"

*(phỏng theo bản văn xuôi
của GIỚI ĐỨC)*

---*---

(13)

BẢY NÀNG CÔNG CHÚA

Ba La Nại chốn kinh đô
Có hồ sen đẹp sắc phô dưới trời
Thật là thắng cảnh tuyệt vời
Hương sen tỏa ngát, lòng người đắm say

Nhà vua bèn chọn chôn này
Đạo tràng thiết lập thơm bay hương thiền
Vua cùng con gái thường xuyên
Tới đây thọ bát, tâm hiền nở hoa,
Bảy nàng công chúa mặn mà
Xinh tươi nhan sắc, nét na tính tình
Vua là Phật tử thuận thành
Trì vì trăm họ tốt lành, bình yên.
Từ khi hoàng hậu quy tiên
Bảy cô con gái ngộ liền được ngay
Cảnh vô thường cõi đời này
Cho nên quyết định từ nay tu hành
Và không chịu lập gia đình
Vua cha tỏ ý thuận tình ngay thôi,
Vua tuy không có con trai
Thấm nhuần Phật pháp nên ngài hiểu ra:
"Nghĩ chi đến chuyện về già
Chuyện người kế vị ngôi ta sau này!"

*

Bảy nàng công chúa một ngày
Muốn đi du ngoạn đó đây ngoài thành
Tới thăm nghĩa địa lạnh tanh
Chôn này tang tóc vây quanh chập chùng.
Nhà vua cảm thấy lạ lùng
Hỏi rằng: "Sao lại đến vùng tha ma
Nơi người chết hãy tránh xa
Hãy vào thượng uyển để mà vui chơi!"
Bảy nàng công chúa xinh tươi
Cùng nhau đồng loạt thốt lời thiết tha
Thưa rằng nơi bãi tha ma
Quán "pháp bất tịnh" thật là thuận duyên,
Chiều con vua chấp thuận liền
Bảy nàng sửa soạn thăm miền xương phơi.
Nghĩa trang cảnh trí rợn người
Nhấp nhô mồ mả nằm phơi khắp vùng
Vẳng lời than khóc não nùng
Tắm thân bất tịnh cáo chung nơi này
Thịt tan rữa, xương phô bày
Tanh hôi tử khí vương bay lạnh lùng.

Bảy nàng tâm sự cùng chung
Rủ nhau rời gót qua vùng kế bên
Gốc cây lặng lẽ ngời thiên
Tập trung tư tưởng và liền nhận ra:
"Rồi đây chính xác thân ta
Sinh, già, bệnh, chết cũng qua chốn này
Thân người bất tịnh lấm thây
Vô thường cuộc sống thấy ngay hiện tiền!"

*

Sau khi thanh thảo xả thiên
Bảy nàng cảm hứng luân phiên ngâm rằng:
- "Người đời thân quý như vàng
Thoa son chát phấn rộn ràng diễm trang
Chết rồi ra nấm mồ hoang
Xác thân chau chuốt cũng bằng ích chi?"
- "Ví như nhà ở chốn kia
Người đi, nhà sẽ tức thì đổ ngay
Thân ta cũng giống vậy thay
Thần đi, thì tâm thân này nát tan!"
- "Khi thần còn tại xác phàm
Tựa như ngựa nọ buộc ràng vào xe
Xe hư ngựa chạy mất đi
Mang theo tội ác tràn trề mãi thôi!"
- "Nương thuyền qua bến giác rồi
Đến bờ thời bỏ thuyền trôi đâu cần
Thần nương tu tập nơi thân
Thân hư, thần vẫn muôn phần an vui!"
- "Thân xưa vốn đẹp vốn tươi
Đến nay thân chết tức thời nằm tro
Thời gian bụi đất phủ mờ
Thân tan, hồn sẽ vật vờ lông bông!"
- "Như chim nhốt ở trong lồng
Bón bề rào kỹ chấn song tre rồi
Khi lồng rách chim bay thôi
Thân tan, thần chạy mất nơi cuối ghềnh!"
- "Đầy này dệt gấm rất xinh
Đựng viên ngọc quý để dành trong đây
Đầy mà rách ngọc rơi ngay
Thức mang nghiệp lực tràn đầy biết bao!"

Bảy nàng công chúa đẹp sao
Thay nhau ngâm vịnh lạc vào cõi thơ.
Chợt đi ngang rất tình cờ
Vua trời Đế Thích bất ngờ được nghe
Vội khen nức nở mọi bề:
"Bảy nàng công chúa bên mê đã rời!"
Các nàng trịnh trọng ngỏ lời
Tỏ bày đại nguyện một đời chẳng quên:
"Nguyện mình làm những con thuyền
Đưa người vượt thoát qua miền khổ đau!
Nguyện làm đèn sáng dài lâu
Soi màn đêm tối, phá mầu vô minh!
Nguyện làm hồ nước trong xanh
Rửa đi phiền não chúng sinh mọi nhà!
Nguyện thành Phật để rời ra
Độ cho toàn cõi ta bà an vui!"
Vua trời Đế Thích nghe rồi
Thành tâm cầu chúc bảy người thành công.

*

Đời như khúc nhạc náo nùng
Nghĩa trang là nốt cuối cùng đầy thối!

*(phỏng theo bản văn xuôi
của DẠ QUANG)*

---*---

(14)

THẦY THUỐC GIỎI

Khi ngoài ba chục tuổi đầu
Phật đi truyền bá đạo mầu cho dân
Trên đường hoá độ một lần
Phật vào nhà nọ vô ngần giàu sang,
Chủ nhà thấy Phật nghiêm trang
Lại thêm tướng mạo rõ ràng, uy nghi
Sinh lòng ái mộ tức thì
Muốn đem con gái gả đi cho ngài.
Phật nghe, từ chối nhẹ lời
Rời ngài giáo hóa cho nơi chủ nhà.

*

Người đẹp tên Ma Đăng Già
Con "cung" gia chủ tỏ ra bất bình
Nghĩ rằng Phật đã khinh mình
Cho rằng tự ái quả tình tổn thương
Nhủ lòng: "Ta sẽ tìm đường
Trả thù người dám coi thường thân ta!"
Thế rồi cô lên xe hoa
Kết hôn với kẻ thật là quyền uy
Đại vương thống trị xứ kia
Dân thì đông đúc, nước thì bao la.
Nhiều năm chờ đợi trôi qua
Hôm nay tin báo cho Ma Đăng Già:
"Người ta thấy bóng Phật Đà
Trên đường hoá độ sẽ qua vùng này!"
Ma Đăng Già mừng rỡ thay
Bàn mưu tính kế ra tay trả thù
Thuê phường ăn nói chanh chua
Chửi thuê, chửi mướn từ xưa lắm lời
Gom về chờ ở một nơi
"Dàn chào" đức Phật khi người qua đây.
Phật Đà xuất hiện! Lành thay!
Đi hầu sau Phật là thầy A Nan
Hai thầy trò vẻ nghiêm trang
Lặng đi qua những con đường đông dân,
Chợt nghe vang tiếng dữ dằn
Bao lời chửi bới tục tằn thốt lên
Chửi thuê hai đám hai bên
Cố tình làm nhục cho tên tuổi ngài.
Phật Đà nhẹ bước khoan thai
Điềm nhiên gác bỏ ngoài tai, chẳng màng
Chỉ riêng tôn giả A Nan
Nghe lời thô tục tối tăm mặt mày
Bèn thưa: "Minh lánh xa ngay
Nơi đây tẻ bạc, chốn này xấu xa
Qua thành phố khác đón ta
Trần đầy lòng kính, chan hòa tình thân!"

*

Phật bèn hỏi: "Này A Nan

Những thành phố khác ân cần đón ta
Tại sao dân chúng thiết tha
Đón thầy trò lúc ghé qua trong vùng?"
A Nan: "Dân chúng đón mừng
Vì nghe được Pháp nên từng hiểu ra
Lại thêm trí tuệ cao xa
Biết phân lành, dữ để mà tu thân!"
Phật bèn hỏi: "Này A Nan
Vùng này sao lại dữ dằn đón ta
Thật là bạc đãi quá mà?"
A Nan: "Bạch Phật! chẳng qua trong vùng
Dân cư khắp cả nói chung
Chưa nghe được Pháp, chưa từng hiểu ra
Vô minh trùm lấp mọi nhà
Nào phân phải, trái để mà gắng tu!"
Phật liền giảng: "Ví dụ như
Nếu thầy thuốc nọ rất ư là tài
Thương dân, chữa bệnh cho người
Lẽ nào lại yết báng nơi nhà mình
Nhận riêng người nhẹ bệnh tình
Hoặc là chữa chạy người lành mạnh thôi,
Còn ai bệnh nặng quá rồi
Thời thầy miễn tiếp mặc người thương đau,
Chẳng ai tàn nhẫn vậy đâu!
Nư Lai cũng thế, trước sau tận tình
Ra đời để giúp chúng sinh
Những người bị bóng vô minh che mờ
Nào phân thiện, ác đôi bờ
Nay gây nghiệp dữ, mai chờ niêm đau.
Những người bệnh nặng mong cầu
Cầu thầy thuốc giỏi chữa mau cho lành
Thì nơi đây các chúng sinh
Từ lâu mê muội quả tình cần ta
Cũng tương tự như vậy mà
Cần ta giáo hóa chỉ ra con đường
Đưa qua tới chốn thơm hương
Thoát vòng sinh tử, tìm nương Niết Bàn
Nơi đây khổ ải gian nan
Thầy trò mình bỏ ai làm thay đây?"

"Bạch Thế Tôn nhưng chỗ này
Thế Tôn nói Pháp uông thay mọi điều
Ai thềm nghe! Ai muốn theo!
Dân tuy bệnh nặng chẳng yêu cầu thầy
Dù thầy giỏi, dù thuốc hay
Cũng đều vô ích, bó tay đầu hàng!"
Phật bèn dạy: "Này A Nan
Ai càng bệnh nặng lại càng đáng thương
Thân, tâm họ chẳng bình thường
Hành vi, ngôn ngữ hay vương sai lầm
Khi thô tục, lúc dữ dằn
Nên thầy thuốc phải tận tâm vô cùng
Đừng xao xuyên, chớ ngại ngùng
Hết lòng cứu chữa mới mong bệnh lành,
Khi dân khỏi hết bệnh tình
Chẳng cần nhờ nữa, chúng mình sẽ đi!"

*

Lời vàng chan chứa từ bi
Như khơi nguồn cội lương tri con người,
Đám du đảng lên nghe lời
Đột nhiên thức tỉnh, tức thời ngộ ra
Từ lâu làm bước nẻo tà
Giờ đây hối hận thật là xót xa
Cùng quỳ xin lỗi Phật Đà:
"Xin ngài lưu lại để mà giúp dân
Chúng con tựa đám bệnh nhân
Đang cơn hấp hối rất cần lương y!"
Thời gian thâm thoát trôi đi
Đạo vàng rạng ánh từ bi khắp vùng.
Một ngày Phật lại lên đường
Thầy A Nan vẫn tháp tùng phía sau
Tìm nơi truyền bá đạo màu
Bà con lũ lượt kéo nhau tiễn ngài
Như là con bệnh lâu đời
Tiễn đưa thầy thuốc đại tài cứu dân.

*(phỏng theo bản văn xuôi
của THÍCH NỮ NHƯ THỦY)*

(15)

TIỂU THƯ LIÊN HOA

Ngày xưa có một phú ông
Tuy nhiều tiền bạc nhưng không khinh người
Sống lương thiện cả cuộc đời
Thú vui tao nhã thích loài hoa sen,
Ao sen vây khắp bốn bên
Nhà ông ở giữa một miền đầy hoa
Mỗi năm khi chúa Xuân qua
Đón mùa Hạ tới ao nhà đầy sen
Ngát hương, nở rộ đua chen
Khiến cho phong cảnh thân tiên tuyệt vời.
Phú ông có một gái thôi
Dung nhan mỹ lệ, tính người nét na
Như hoa sen hoá thân ra
Cho nên đời gọi cô là "Liên Hoa",
Tiểu thư nhan sắc mặn mà
Tiếc thay có tật tỏ ra lạ kỳ
Mỗi khi mở miệng nói gì
Chao ơi tiếng nói khác chi sấm rền
Người nghe bị chói tai liền
Nghe lâu sợ sẽ phát điên phát khùng
Vậy mà cô lại lạ lùng
Thích ca, thích hát tung bừng mãi thôi.

*

Năm nay sen sắp nở rồi
Nhà vua húng chí sai người tới đây
Báo tin cho phú ông hay
Rằng vua sẽ tới nơi này ngắm hoa.
Thật vinh dự cho cả nhà
Phú ông sửa soạn rất là trang nghiêm
Nhưng ông chợt thấy muộn phiền
Ngay khi nghĩ tới chuyện riêng gia đình
Âm thanh con gái của mình
Mỗi khi cất giọng quả tình khó nghe
Sợ rằng vua sẽ cười chê
Nếu vua nổi giận khó bề yên thân,
Cha con buồn bã vô ngần
Sau cùng cô gái bất thần nghĩ ra:

"Được rồi! Có cách! Thưa cha!
Trong khi vua đến xem hoa nhà mình
Con không nói cứ lặng thinh
Con không lên tiếng gia đình sẽ yên!"
Phú ông nghe đồng ý liền
Thương con có tật tâm hiền xót xa.
Hạ về rục rở muôn hoa
Hồ sen toả ngát hương ra khắp vườn
Sắc phô đẹp để lạ thường
Liên Hoa ngắm cảnh vẫn vương tâm hồn
Cô lên giọng hát thật buồn
Hoa sen nở rộ cánh vượn đón chào
Thương người con hiểu biết bao
Đẹp người. Đẹp nét. Tật sao lạ lùng!

*

Hôm sau một đám tùy tùng
Đến vườn sửa soạn tung bùng rước vua
Tới xem hoa nở đúng mùa
Phú ông vinh dự đón chờ cung nghinh
Cô con gái đứng sau mình
Thật hân hạnh cho gia đình biết bao.
Sau khi gia chủ đón chào
Nhà vua dạo gót lối vào hoa viên
Đi quanh ngắm cảnh thân tiên
Dừng chân chợt thấy kẻ bên chủ nhà
Một cô gái đẹp như hoa
Vua lên tiếng hỏi: "Ai mà đẹp xinh?"
Phú ông kính cẩn tâu trình
Đó là con gái của mình kẻ bên
Vua xoay qua hỏi cô liền:
"Hãy cho ta biết cô tên là gì?"
Liên Hoa lúng túng kể chi
Sợ mình lên tiếng vua nghe giật mình
Cho nên cô cứ nín thinh
Mặc vua thúc giục cô đành lặng yên,
Phú ông thay thế tâu liền:
"Kính mong bệ hạ cảm phiền thứ tha
Con thần nếu mở miệng ra
Âm thanh rất lớn nghe mà chói tai

Sợ làm náo động mọi người
Gây điều thất lễ cho nơi triều đình!"
Vua nào hiểu thấu sự tình
Cứ luôn ra lệnh cô đành tuân theo.
Liên Hoa cô gái diễm kiều
Buồn sao tiếng nói gây nhiều khó khăn,
Cô lên tiếng, giọng vang âm
Vua quan và cả phái đoàn thất kinh
Chẳng còn có hứng dạo quanh
Cho nên lần lượt bỏ nhanh ra về.

*

Phú ông buồn khổ nảo nề
Rồi lâm bệnh nặng, hôn mê, liệt giường
Liên Hoa chan chứa tình thương
Đón thầy, chạy thuốc tìm đường cứu cha
Nhiều thầy thuốc giỏi ghé nhà
Nhưng đều thất bại, thật là nguy nan
Liên Hoa lòng dạ nát tan
Một thầy lớn tuổi khuyên nàng đôi câu:
"Cô nên tìm đến đạo mâu
Thỉnh lời Phật dạy chắc mau an lành!"
Cô bèn đi, chùa vắng tanh
Phật còn giáo hoá nơi thành phố xa
Thầy già đại diện ở nhà
Nghe cô kể lễ, thiết tha chỉ bày:
"Ba trăm dặm về phương Tây
Núi cao một dãy nơi này nhấp nhô
Ngọn Long Sơn có một hồ
Dưới hồ cung điện thâm u nhiệm màu
Một nơi có chỗ thăm sâu
Nước dòng trong suốt chảy mau ra ngoài
Con nên lặn lội tới nơi
Múc về chữa bệnh cha thời khỏi ngay,
Nếu con uống được nước này
Nước như thần dược chữa hay tuyệt vời
Âm thanh êm dịu lại thôi
Giọng như chim hót ai người sánh ngang!"
Vừa vui sướng, lại ngỡ ngỡ
Liên Hoa lạy tạ vội vàng định lui

Chợt nghe thầy khẽ thốt lời:
"Cha con khỏi bệnh do nơi tấm lòng
Vì con hiếu thảo vô cùng
Nước thần ứng nghiệm lạ lùng lắm thay!"
*

Liên Hoa từ tạ đi ngay
Lòng thương cha mãi dâng đầy tim cô
Leo ghềnh thác, vượt núi đồi
Cuối cùng cũng tới được nơi nước thần
Lấy bình múc nước trong ngần
Mong cha khỏi bệnh khẩn thâm ơn trên.
Rồi nâng vốc nước uống liền
Nước trong như có phép tiên nhiệm màu
Giọng nàng êm dịu lại mau
Nàng vui trong dạ hát câu ân tình
Tạ ơn tu sỹ giúp mình
Tạ ơn dòng nước thần linh hồ này
Vội vàng quay gót về ngay
Dâng lên cha uống, thuốc hay vô cùng
Cha lành bệnh, nàng vui mừng.
Vua nghe tin tức lạ lùng loan ra
Một ngày quay lại xem hoa
Khen cô hiếu thảo thật là quý thay!

*(phỏng theo bản văn xuôi
của CHÂN TỬ)*

-ooOoo-

[Đầu trang](#) | [Phần 1](#) | [Phần 2](#) | [Tập I](#) | [Tập II](#)

[Trở về trang Thư Mục](#)

last updated: 01-01-2004

*Chân thành cảm ơn Cư sỹ Tâm-Minh Ngô Tăng Giao đã gửi tặng bản
vi tính (Bình Anson, 10-2004).*